

„Jeg siger saa mange Tak . . . Jeg tror da nok, at hun nu, Gud ske Lov, er rigtig frisk igen . . . Men værsgo' — vil Kap'lanan ikke se indenfor i Stuen. Vor Mo'er kommer straks . . . hun gik bare et bitte Jav op til en Kone ude i Egedet.“

De fulgtes over Gaardspladsen og gik ind i Stuen, hvor Solen endnu brændte varmt paa Vinduerne og kastede mangerudede Firkanter af gyldent Lys hen over Bord og det sandstrøede Gulv. Anders Jørgen bød Emanuel Sæde paa Stuens Hædersplads, den gamle Armstol ved Kakkellovnen, medens han selv — i hvide Hosesokker — anbragte sig paa Kanten af en Træstol ved Fodenden af Alkoven. Her foldede han andægtigt sine Hænder i Skødet, med Haandfladerne opadvendte, saaledes som han plejede at gøre det under Prækenen om Søndagen; og i denne Stilling blev han siddende, mens han med urolig og anspændt Mine lyttede til hver Lyd udefra Gaarden — i det tydeligt udtrykte Haab, at det var hans Kone, der vendte tilbage for at udfri ham af denne Elendighed.

Emanuel derimod følte sig bestandig mere vel til Mode i den lille hyggelige Bondestue. Han havde hurtigt fundet et Samtaleemne i det smukke Foraarsvejr, og med en Lethed, der overraskede ham selv, talte han om den Glæde og Taknemmelig-